

Alle og Enhver i Virkeligheden have en ubindret og ubestridt Afgang, formelt skal være afhængigt af en Raadesakt, ligesom det ogsaa maa forekomme i høi Grad odiøst og principstridigt, at Uudlædelsen af at paase, at den angivne Formalitet iagttages, skal kunne drage Agerstraf efter sig; den Ueilighed og det Tidstab, der steds, og den Beføstning, der ofte, nemlig naar vedkommende Debitorer ikke have fornøden Forretningskyndighed til selv at affatte deres Ansøgning, vil være forbunden med Bevillings Erhvervelse, synes med Grund at kunne vække Misnøie, og hertil kommer endelig det aldeles unødige Arbeide og den Tidspilde, som paaføres Administrationen ved Udfærdigelsen af disse Bevillinger, der i de to sidste Aar ere meddelte i et Antal af c. 32,000, ved Brevveksling i Anledning af Ansøgninger, som ikke indeholde de til Bevillings Udfærdigelse fornødne Oplysninger, ved Regnskabs Aflæggelse og Gjenneemsyn m. V.

Som det vil ses, gaar nærværende Forslag ikke videre, end foranførte praktiske Hensyn tilføie; det gaar ikke ud paa at foretage nogen reel Forandring i den gjældende Ret, men indskrænker sig til at fjerne det Dmsvøb, hvori de gjældende Retsregler om den bundne Rente ere hyllede. Særlig skal man fremhæve, at den almindelige Rentesod i samme Udstrækning som hidtil i Tilfælde af Lovforslagets Ophøielse til Lov vil være fire pCt. aarlig. Medens ifølge den bestaaende Retstilstand som paapeget 4 pCt. kun formelt, men 6 pCt. reelt er den høieste Rente, der lovlig kan betinges for Ublaan i faste Gien- domme, er førstnævnte Rente den, som Lovgiveringen betragter som den almindelig gjældende, som den under almindelige Forhold passende, hvorom der ogsaa uden-

for Loven af 6te April 1855 haves talrige Vidnesbyrd rundtom i Lovgiveringen. Denne Egen- skab ved næsnævnte Rente berøres ikke af Lovforslaget, der ikke hæver Lov 6te April 1855 § 1 eller nogen anden Lovbestemmelse, som indeholder en Udtalelse af eller Forudsætning om, at den almindelige Rentesod er 4 pCt. aarlig, ligesaa lidt som den har lidt noget Skaar ved de Bestemmelser (Lov 20de Juni 1850 § 2 d., Lov 25de Marts 1872 § 1 Nr. 4, Lov 28de Mai 1880 § 2 c.), i Henhold til hvilke forskellige Kreditforeninger og den danske Landmandsbank alt have opnaaet samme Ret til at tage indtil 6 pCt. i aarlig Rente, som nu foreslaaes tillagt Alle og Enhver. I alle Tilfælde, hvor Lovgiveringen fastsætter eller det er vedtaget eller af anden Grund givet, at der skal svares Rente, uden at nogen bestemt Rente er fastsat eller vedtaget, vil som hidtil 4 pCt. aarlig være den høieste Rente, der kan gøres Krav paa, og ligesaa vil udenfor Handelsforhold Erstatningsrenten i alle Tilfælde, hvor ingen Overenskomst mellem Parterne foreligger, som hidtil i Medfør af Lov 6te April 1855 § 3 være 5 pCt. aarlig.

Som tidligere anført har Indenrigsministeriet ikke anset sig besøiet til at meddele Bevilling til at svare en høiere Rente end 6 pCt. aarlig, jfr. foreløbig Lov af 29de Decbr. 1857 og Bekj. 15de Marts 1858, Indenrigsministeriets Skrivelse Nr. 67 af 13de Marts 1877 i Ministerialtidende A., og der vil saaledes, naar det fremtidig bliver Enhver tilladt at tage en Rente af indtil 6 pCt. aarlig, ikke længer blive nogen Anvendelse for den i Lov 6te April 1855 § 2 omhandlede Bevillingsmyndighed; men for at afskjære enhver Tvivl har man dog anset det rettest udtrykkelig at ophæve nævnte Lovbestemmelse.